

Curtea Supremă de Justiție

DECIZIE

13 august 2019

mun. Chișinău

Colegiul penal lărgit al Curții Supreme de Justiție în componența:

Președinte – Vladimir Timofti,

Judecători – Anatolie Țurcan, Elena Cobzac, Nadejda Toma, Victor Boico

judecând, fără citarea părților recursul ordinar declarat de către avocatul Televca Oleg în numele inculpatului Cioban Vadim, prin care se solicită casarea deciziei Colegiului judiciar al Curții de Apel Cahul din 05 decembrie 2018, în cauza penală în privința lui

Cioban Vadim XXXXX, născut la XXXXX, originar și domiciliat în mun. XXXXX, str. XXXXX, nr. XXX, ap. XX.

Termenul de examinare a cauzei:

Prima instanță: 17.07.2014– 20.04.2018;

Instanța de apel: 24.05.2018–05.12.2018;

Instanța de recurs: 20.02.2019 – 13.08.2019;

Asupra recursului ordinar declarat, în baza actelor din dosar, Colegiul penal lărgit al Curții Supreme de Justiție,

C O N S T A T Ă :

1. Prin sentința Judecătoriei Cahul, sediul Cantemir din 20 aprilie 2018, Cioban Vadim a fost recunoscut vinovat și condamnat în baza art.189 alin.(3) lit. e) Cod penal, cu aplicarea prevederilor art.79 Cod penal, la 4 ani închisoare, cu executarea în penitenciar de tip semiînchis, cu amendă în mărime de 1 000 unități convenționale, echivalentul a 20 000 lei.

În temeiul art.90 Cod penal, pedeapsa stabilită a fost suspendată condiționat pe un termen de probațiune de 3 ani.

2. Pentru a pronunța sentința, prima instanță, în fapt, a constatat că, V. Cioban la data de 30 martie 2013, orele 21⁰⁰, împreună cu alte 4 persoane neidentificate de către organul de urmărire penală, urmărind scopul dobândirii mijloacelor bănești prin șantaj s-a deplasat cu un automobil neidentificat de către organul de urmărire penală în s. Leca, r-nul Cantemir la domiciliul lui S. Dimitrenco. Ulterior, împreună cu S. Dimitrenco s-au deplasat în s. XXXXX, r-nul XXXXX la domiciliul lui Eg. Enache, unde se afla și R. Jurilchin, urcând toți în automobil, s-au deplasat la marginea s. Porumbeni, r-nul Cantemir unde i-au coborât din automobil pe S. Dimitrenco și R. Jurilchin. În continuare, aplicând violența nepericuloasă pentru viața și sănătatea persoanei au aplicat lui S. Dimitrenco și R. Jurilchin lovituri cu pumnii peste diferite părți ale corpului și amenințându-i cu moartea, au cerut de la S. Dimitrenco transmiterea sumei de 800 euro și de la R. Jurilchin suma de 700 euro.

Astfel a dobândit ilegal prin șantaj suma totală de 1 495 euro, echivalentul a 23 755, 55 lei, sumă care la 31.03.2013 a fost primită prin transfer bancar.

3. Legalitatea și temeinicia sentinței a fost contestată cu apel de către acuzatorul de stat, care a solicitat casarea acesteia cu pronunțarea unei noi hotărâri potrivit modului stabilit pentru prima instanță prin care V. Cioban să fie condamnat în baza art.189 alin. (4) Cod penal, la 7 ani închisoare, cu executarea în penitenciar de tip închis.

În argumentarea apelului s-au invocat următoarele:

-instanța neîntemeiat a reîncadrat acțiunile inculpatului din prevederile art.189 alin.(4) în cele ale art.189 alin.(3) lit. e) Cod penal, or în speță calificativele incriminate prin rechizitoriu „de a săvârși alte acțiuni cu caracter patrimonial și însoțite de răpirea persoanei” a fost probată prin declarațiile părților vătămate R. Jurilchin și S. Dimitrenco, precum și a martorilor E. Cîmpanu, I. Ghilan și I. Muntean, cât și actele ce se referă la transferul bănesc;

- la stabilirea pedepsei instanța eronat a aplicat prevederile art.79 Cod penal, or, în prezenta cauză nu au fost stabilite careva circumstanțe excepționale;

- este eronată concluzia instanței prin care a calificat ca fiind circumstanțe excepționale faptul că inculpatul a recuperat prejudiciul material, iar părțile vătămate nu au pretenții materiale.

4. Prin decizia Colegiului judiciar al Curții de Apel Cahul din 05 decembrie 2018 apelul declarat a fost admis, casată total sentința și pronunțată o nouă hotărâre potrivit modului stabilit pentru prima instanță.

V. Cioban a fost recunoscut vinovat și condamnat în baza art.189 alin.(4) cod penal la 7 ani închisoare, cu executarea în penitenciar de tip semiînchis.

5. Instanța de apel în decizia adoptată a constatat fapta și circumstanțele comiterii infracțiunii de șantaj, invocate în rechizitoriu și anume: cererea de a se transmite bunurile proprietarului, de a săvârși alte acțiuni cu caracter patrimonial, amenințând cu violență persoana, săvârșită de mai multe persoane cu aplicarea violenței nepericuloase pentru sănătate, prin amenințarea cu moartea, urmate de dobândirea bunurilor cerute, acțiuni însoțite de răpirea proprietarului și a conchis că, instanța de fond neîntemeiat a ajuns la concluzia că acțiunile inculpatului V. Cioban urmează a fi încadrate în prevederile art.189 alin. (3) Cod penal, deoarece vinovăția acestuia în comiterea infracțiunii prevăzute de art.189 alin. (4) Cod penal, a fost dovedită pe deplin.

Versiunea inculpatului referitor la faptul că suma de 1 500 euro pretinsă de la partea vătămată R. Jurilchin reprezintă dubla arună achitată pentru automobilul procurat la cerința ultimului, a fost apreciată critic aceasta neavând suport probatoriu, fiind contradictorie cu declarațiile părților vătămate și martorilor I. Munteanu și I. Ghilian. Instanța a apreciat această versiune ca fiind o metodă de apărare, menționând că nerecunoașterea vinovăției nu constituie temei de achitare în condițiile în care probatoriul prezentat demonstrează cu certitudine vinovăția lui V. Cioban.

Totodată Colegiul a reținut, că atât din declarațiile părților vătămate cât și din extrasele conversațiilor purtate între V. Cioban și S. Dimitrenco pe rețeaua de socializare odnoklassniki.ru, reiese că inculpatul a cerut de la părțile vătămate sub amenințare cu omor transmiterea prin intermediul transferului bancar a sumei de 8 000 – 9 000 ruble rusești, inspirându-le acestora că este condamnat și execută pedeapsa cu închisoare în instituțiile penitenciare pentru săvârșirea unor infracțiuni grave, iar banii sunt necesari unor persoane „serioase”, care ulterior le va restitui dublu.

Astfel, instanța a menționat că, din analiza conversațiilor purtate între V. Cioban și

S. Dimitrenco pe rețeaua de socializare www.odnoklassniki.ru, nu rezultă că inculpatul ar fi cerut de la partea vătămată R. Jurilchin, prin intermediul conversației cu S. Dimitrenco, suma de 9 000 ruble rusești, ca dublul arvunei achitate pentru procurarea automobilului, dimpotrivă le-a creat acestora impresia că discută cu un condamnat care execută pedeapsa în penitenciar, pentru infracțiuni grave, și sub amenințare a pretins suma indicată. Inculpatul V. Cioban nu a negat că persoana înregistrată cu profilul „*тот ещё пацанчик*”, nu i-ar aparține și conversația avută cu persoana înregistrată cu profilul „Serfi Dimitrenco”, care îi aparține părții vătămate S. Dimitrenco, a fost purtată de o altă persoană.

Colegiul penal a menționat declarațiile martorului I. Munteanu, proprietarul automobilului procurat de inculpat contra sumei de 1 400 euro, care a relatat că, V. Cioban și-a manifestat dorința de a cumpăra automobilul său de model „Ford Siera”, la data transmiterii automobilului lui V. Cioban acesta i-a achitat 300-400 euro, iar peste o perioadă a mai achitat o parte din sumă, după 4-5 luni, automobilul i-a fost restituit de V. Cioban și el l-a vândut altei persoane.

Martorul I. Ghilan a indicat că, anterior cazului, partea vătămată R. Jurilchin a transmis inculpatului, prin intermediul său, suma de 100 dolari.

La fel instanța a reținut că, prin declarațiile părților vătămate se demonstrează că cererea insistentă a inculpatului de ai fi transmise mijloace bănești în sumă de 700 euro de către R. Jurilchin și 800 euro de către S. Dimitrenco, cu aplicarea violenței fizice în privința acestora și sub amenințarea cu omor, a influențat psihic asupra lor, și dâșii au fost de acord să-i transmită inculpatului mijloacele bănești solicitate.

5.1 Totodată, instanța de apel a menționat că, amenințările exprimate de V. Cioban în adresa lui R. Jurilchin și S. Dimitrenco, precum și amenințarea cu omor au fost percepute ca fiind reale de către aceștia, deoarece V. Cioban, comunicând prin intermediul rețelei de socializare www.odnoklassniki.ru cu părțile vătămate, s-a exprimat în adresa acestora cu amenințări de moarte, inclusiv le-a creat impresia ca e condamnat care execută pedeapsa în penitenciar pentru infracțiuni grave. Astfel, în seara de 30.03.2013, când V. Cioban s-a întâlnit cu partea vătămată S. Dimitrenco, s-a prezentat că este acea persoană cu care discutase pe rețeaua de socializare și când va reveni în țară se vor întâlni în s. Leca, iar când s-a prezentat lui R. Jurilchin, acesta și-a dat seama că este acea persoană cu care convenise să procure automobilul. Respectiv, inculpatul cerându-le părților vătămate impresia că este condamnat care a executat pedeapsa în închisoare pentru infracțiuni grave și că se eliberase din penitenciar. Astfel, R. Jurilchin și S. Dimitrenco au perceput fiecare amenințare exprimată de V. Cioban în adresa lor ca fiind reală, mai mult inculpatul și-a conturat realizarea amenințărilor cu aplicarea violenței nepericuloase în privința părților vătămate, motiv din care aceștia au fost de acord să transmită sumele de bani cerute.

În concluzie, Colegiul penal a reținut că, acțiunile inculpatului săvârșite în privința părților vătămate au fost în măsură să schimbe comportamentul acestora, și să accepte transmiterea sumelor de bani, pentru a rămâne în viață.

Concomitent instanța de apel a reținut că, în speță s-a constatat cu certitudine că V. Cioban, pentru a obține mijloacele bănești de la R. Jurilchin și S. Dimitrenco, a răpit părțile vătămate urcându-le în automobil și s-a deplasat împreună cu aceștia în mun. Chișinău, unde au fost privați de libertate până la transmiterea banilor.

Colegiul a conchis că afirmațiile părților vătămate, precum și a inculpatului că, în acea seară în apartamentul unde se cazase au sărbătorit ziua de naștere a lui V. Cioban, nu probează lipsa acțiunilor de răpire a lui R. Jurilchin și S. Dimitrenco. La fel, s-a menționat că, faptul că ușa apartamentului în care au fost reținute părțile vătămate în mun. Chișinău,

nu era încuiată, dar descuiată, nu confirmă lipsa acțiunilor de răpire, deoarece părțile vătămate, au declarat că acele persoane le-a spus că în cazul în care vor fugi, îi va găsi și va fi mai rău. Respectiv, având starea de neliniște și frică, aceștia nu au întreprins careva acțiuni de a părăsi locuința în care erau cazați. Mai mult, părțile vătămate fiind capturați de la domiciliul lor, fiind fără surse financiare și necunoscând unde se află exact în mun. Chișinău, se aflau în imposibilitate de a fugi.

La stabilirea categoriei și termenului de pedeapsă, instanța conducându-se de prevederile art.art.61 și 75 Cod penal, și ținând cont de gravitatea infracțiunii și personalitatea inculpatului a concluzionat că scopul pedepsei penale poate fi atins doar prin stabilirea unei pedepse privative de libertate, în speță nefiind stabilite careva circumstanțe excepționale care ar constitui temei de aplicare a prevederilor art.79 Cod penal.

La acest capitol, Colegiul penal a reținut că sunt întemeiate alegațiile procurorului care a indicat că, instanța de fond eronat a apreciat unele împrejurări de ordin general ca fiind circumstanțe excepționale.

6. Împotriva deciziei instanței de apel a declarat recurs avocatul O. Televca în numele inculpatului, care invocând temeiurile de drept prevăzute la pct.10), 12) alin.(1) art.427 Cod de procedură penală, solicită casarea acesteia cu menținerea soluției instanței de fond argumentând următoarele:

- faptei săvârșite i s-a dat o încadrare juridică greșită, or instanța de apel eronat a conchis că prin declarațiile părților vătămate s-a constatat ca fiind demonstrate acțiunile de răpire a acestora;

- reținerea victimei ca element obligatoriu al răpirii presupune imposibilitatea acesteia de a întreprinde careva acțiuni sau inacțiuni fără consimțământul celui ce l-a răpit, în speță însă nu există nici o probă care ar confirma că părțile vătămate au urcat forțat în automobil, iar în apartamentul din mun. Chișinău în care s-au aflat ușa nu era încuiată, nu au fost amenințați și violență asupra acestora nu a fost aplicată. Ei nu au fost forțați să stea în apartament și aveau posibilitatea reală să plece;

- în apartament inculpatul era de unul singur iar părțile vătămate – două, astfel că, dacă acestea ar fi dorit să plece, ar fi putut ușor pleca și puteau obține informații despre locul aflării de la orice persoană pe care ar fi întâlnit-o ocazional;

- lui V. Cioban i s-a aplicat pedeapsa contrar prevederilor legale, fără a se ține cont de persoana inculpatului, care pentru prima dată este atras la răspundere penală, a recunoscut parțial vina, a manifestat căință sinceră, a recuperat prejudiciul cauzat, astfel că părțile vătămate nu au careva pretenții față de acesta, iar după evenimentele produse în anul 2013, inculpatul s-a căsătorit și are la întreținere un copil minor;

- toate circumstanțele atenuante stabilite și invocate de instanța de judecată luate în cumul pot fi considerate excepționale, întrucât denotă gradul de prejudiciabilitate redus al inculpatului și permit stabilirea unei pedepse cu aplicarea prevederilor art.79 Cod penal;

- în speță nu s-a ținut cont de motivul faptei comise și anume că între R. Jurilchin a avut loc o înțelegere verbală referitor la procurarea unui automobil, care ulterior a fost reziliată unilateral de către partea vătămată, iar la acel moment V. Cioban deja suportase careva cheltuieli legate de procurarea automobilului, astfel doar în momentul în care R. Jurilchin a refuzat să-și execute obligațiile asumate, la inculpat a apărut dorința de a-și restitui suma cheltuită și a impune partea vătămată de a-și respecta obligațiile. Astfel, motivul de a comite infracțiunea a apărut la inculpat sub influența acțiunilor părții vătămate R. Jurilchin;

- instanța eronat a reținut circumstanța agravantă „săvârșirea infracțiunii prin coautorat”, deoarece infracțiunea incriminată a fost calificată ca „fiind săvârșită de mai multe persoane”, astfel că una și aceeași circumstanță nu poate fi invocată și ca circumstanță calificată și ca circumstanță agravantă;

- instanța nu a motivat corespunzător decizia adoptată, or prima instanță corect a apreciat că în acțiunile lui V. Cioban lipsește semnul calificativ „șantajul însoțit de răpirea proprietarului”.

7. Judecând recursul ordinar declarat în raport cu materialele cauzei și motivele invocate, ținând cont de opinia acuzatorului de stat expusă în referință, Colegiul penal lărgit consideră că acesta urmează a fi respins, din următoarele considerente.

Potrivit art.435 alin. (1) pct. 1) Cod de procedură penală, judecând recursul instanța este în drept să-l respingă ca inadmisibil, cu menținerea hotărârii atacate.

Conform prevederilor art.424 alin. (2) Cod de procedură penală, instanța de recurs examinează cauza numai în limitele temeiurilor stipulate expres de art.427 Cod de procedură penală, care în mod obligatoriu trebuie să fie invocate de recurent. Or, art. 427 alin. (1) Cod de procedură penală, prevede că hotărârile instanței de apel pot fi atacate cu recurs ordinar pentru a repara erorile de drept comise de instanțele de fond și de apel la judecarea cauzei.

La caz, se reține că, recurentul contestă decizia instanței de apel, indicând temeiurile prevăzute de art.427 alin. (1) pct. 10),12) Cod de procedură penală, care stipulează că hotărârile instanței de apel pot fi supuse recursului pentru a repara erorile de drept comise de către această instanță, când s-au aplicat pedepse individualizate contrar prevederilor legale și faptei săvârșite i s-a dat o încadrare juridică greșită.

Cu referire la temeiul invocat în recursul ordinar, declarat de către avocat, în baza pct.12) alin. (1) al art. 427 Cod de procedură penală, Colegiul penal lărgit atestă că, o astfel de eroare în speța dată nu se constată.

Potrivit art.113 alin. (1) Cod penal se consideră calificare a infracțiunii determinarea și constatarea juridică a corespunderii exacte între semnele faptei prejudiciabile săvârșite și semnele componenței infracțiunii prevăzute de norma penală.

Reieșind din prevederile legale și practica judiciară stabilită, pentru verificarea existenței temeiului, prevăzut în art. 427 alin. (1) pct. 12) Cod de procedură penală, instanța de recurs trebuie să țină seama de fapta săvârșită, așa cum aceasta a fost stabilită de către instanța de apel, dar va supune unui control riguros încadrarea juridică a faptelor stabilite, verificând dacă acestea au fost încadrate corect potrivit normei penale.

Analizând decizia recurată Colegiul penal lărgit, constată că, la cercetarea cauzei, instanța de apel a ținut cont în plină măsură de prevederile articolelor 26, 27, 99-101 Cod procedură penală, a cercetat sub toate aspectele probele administrate de părți, le-a verificat minuțios, le-a dat o apreciere justă, prin prisma pertinentei, concludenței, utilității și veridicității lor, iar în ansamblu, din punct de vedere al coroborării lor, întemeiat a dedus concluzia că, fapta inculpatului V. Cioban, întrunește elementele infracțiunii prevăzute de art.189 alin.(4) Cod penal.

Potrivit art.414 Cod de procedură penală, instanța de apel, judecând apelul, verifică legalitatea și temeinicia hotărârii atacate pe baza probelor examinate de prima instanță, conform materialelor din dosar, și oricăror probe noi prezentate instanței de apel sau cercetează suplimentar probele administrate de instanță de fond.

Instanța de apel poate da o nouă apreciere probelor din dosar și este obligată să se pronunțe asupra tuturor motivelor invocate în apel.

Potrivit cerințelor aceluiași articol, chestiunile de fapt asupra cărora s-a pronunțat sau trebuia să se pronunțe prima instanță și care prin apel se transmit instanței de apel sunt: dacă fapta reținută ori numai imputată s-a săvârșit ori nu, dacă fapta a fost comisă de inculpat și în ce împrejurări s-a comis, dacă probele corect au fost apreciate prin prisma art.101 Cod de procedură penală.

La chestiuni de drept se referă cele ce țin de următoarele: dacă fapta întrunește elementele infracțiunii, dacă infracțiunea a fost corect calificată, dacă pedeapsa a fost individualizată și aplicată just, dacă normele de drept procesual penal sau administrativ au fost corect aplicate și hotărârea adoptată să conțină răspuns la toate motivele invocate.

În cazul dat, instanță de apel la examinarea apelului declarat a respectat cerințele art.414 Cod de procedură penală, a verificat și a apreciat conținutul probelor și valoarea lor probatorie, cu expunerea analizei desfășurate și minuțioase a acestora în textul deciziei instanței de apel.

Din materialele cauzei se reține că, potrivit rechizitoriului V. Cioban a fost învinuit de săvârșirea infracțiunii prevăzute de art.189 alin.(4) Cod penal – șantajul, adică, cererea de a transmite bunurile proprietarului, sau de a săvârși alte acțiuni cu caracter patrimonial, amenințând cu violență persoana, săvârșit de mai multe persoane, cu aplicarea violenței nepericuloase pentru viață sau sănătate, prin amenințare cu moartea, urmate de dobândirea bunurilor cerute, *acțiuni însoțite de răpirea proprietarului*.

Instanța de fond considerând că, în speță nu și-au găsit confirmare semnele calificative „*de a săvârși alte acțiuni cu caracter patrimonial*” și „*însoțite de răpirea proprietarului*” a reîncadrat acțiunile inculpatului și l-a condamnat în baza art.189 alin.(3) lit. e) Cod penal – șantajul, adică, cererea de a transmite bunurile proprietarului, săvârșit de mai multe persoane, cu aplicarea violenței nepericuloase pentru viață sau sănătate, prin amenințare cu moartea, urmate de dobândirea bunurilor cerute.

Instanța de apel a calificat acțiunile inculpatului în baza art.189 alin.(4) Cod penal.

Analizând probele descrise în punctul 5 al prezentei decizii și expuse în decizia instanței de apel, Colegiul penal lărgit constată că, instanța de apel corect a concluzionat că acțiunile inculpatului întrunesc elementele infracțiunii prevăzute la art.189 alin.(4) Cod penal, în speță fiind prezenți indicii calificativi „*de a săvârși alte acțiuni cu caracter patrimonial*” și „*însoțite de răpirea proprietarului*”.

Colegiul penal lărgit tine să remarce că, Curtea de Apel întemeiat a conchis că concluzia instanței de fond la acest capitol este eronată, or prin declarațiile părților vătămate R. Jurilchin și S. Dimitrenco s-a confirmat pe deplin că părțile vătămate au fost răpite și private de libertate până la transmiterea sumei de bani solicitate de V. Cioban.

În continuare, instanța de recurs va respinge ca neîntemeiat argumentul recurentului prin care se susține că în speță nu există nici o probă care ar confirma că părțile vătămate au urcat forțat în automobil, și au fost forțați să stea în apartament având posibilitatea reală să plece, or, instanța de apel s-a pronunțat argumentat și riguros asupra acestor argumente, concluziile fiind expuse pe larg în pct. 5.1 din prezenta decizie, soluție, pe care instanța de recurs și-o însușește pe deplin și a cărei reluare nu se mai impune.

Cu referire la temeiul invocat în recursul ordinar, în baza pct.10) alin. (1) al art.427 Cod de procedură penală, Colegiul penal lărgit atestă că, în speța supusă judecării, o astfel de eroare nu se constată.

La acest capitol, instanța de recurs remarcă faptul că, persoanei recunoscute vinovate de săvârșirea unei infracțiuni, urmează a-i fi aplicată o pedeapsă echitabilă, în limitele

sanțiunii articolului în baza căruia persoana se declară vinovată. Totodată, pedeapsa se aplică în strictă conformitate cu dispozițiile Părții generale a Codului Penal.

Conform principiului individualizării pedepsei, prevăzut de art.7 Cod penal, în coroborare cu criteriile generale de individualizare a pedepsei, reflectate la art.75 alin. (1) Cod penal, la stabilirea categoriei și termenului pedepsei, instanța de judecată ține cont **de gravitatea infracțiunii săvârșite, de motivul acesteia**, de persoana celui vinovat, de circumstanțele cauzei care atenuază ori agravează răspunderea, de influența pedepsei aplicate asupra corectării și reeducării vinovatului, precum și de condițiile de viață ale familiei acestuia.

Pedeapsa aplicată vinovatului, trebuie să fie ***echitabilă***, legală și individualizată, capabilă să restabilească echitatea socială și să realizeze scopurile legii și pedepsei penale, prevăzute la art.61 Cod penal.

În același rând, Colegiul penal lărgit reține că, categoria și termenul de pedeapsă ce urmează a fi stabilit, este în dependență de circumstanțele atenuante și agravante, prevăzute de art.76-77 Cod penal, precum și efectele acestora, prescrise în art.78 Cod penal.

Totodată, instanța de recurs reiterează faptul că, la momentul comiterii faptei (30.03.2013) sancțiunea art.189 alin.(4) Cod penal prevedea pedeapsa închisorii de la 7 la 13 ani, iar conform art.16 Cod penal aceasta face parte din categoria infracțiunilor *deosebit de grave*.

Analizând toate circumstanțele prezente în speța dată, Colegiul penal lărgit consideră întemeiată concluzia instanței de apel, privind condamnarea inculpatului în baza art.189 alin.(4) Cod penal, la 7 ani închisoare, pedeapsă care este la limita minimă prevăzută de sancțiunea normei penale în baza căreia inculpatul a fost declarat vinovat.

Așa dar, Colegiul penal lărgit, verificând materialele cauzei în cumul cu decizia contestată, conchide că instanța de apel a constatat și a apreciat circumstanțele de fapt și de drept privind pedeapsa aplicată inculpatului în strictă conformitate cu prevederile normelor de procedură penală și prescripțiilor de drept material, ținând cont de prevederile art. 61, 75, 78 Cod penal, conform cărora persoanei recunoscute vinovate de săvârșirea unei infracțiuni i se aplică o pedeapsă echitabilă, în limitele și în strictă conformitate cu dispozițiile legii.

Mai mult, instanța de recurs ține să menționeze că sancțiunea art.189 alin.(4) Cod penal, în baza căreia inculpatul au fost condamnat, nu prevede o altă pedeapsă neprivativă de libertate, iar în speță nu au fost constatate temeiuri pentru aplicarea art.79 Cod penal, or, circumstanțele la care face trimitere avocatul în recursul declarat, (săvârșirea pentru prima dată a unei infracțiuni, recunoașterea vinei, se caracterizează pozitiv, a restituit prejudiciul cauzat, prezența copilului minor la întreținere), sunt împrejurări obișnuite, care predomină și caracterizează majoritatea cetățenilor, astfel corect Curtea de Apel le-a considerat ca fiind circumstanțe atenuante, fapt care a determinat instanța de a stabili inculpatului pedeapsa închisorii la limita minimă prevăzută de sancțiunea art.189 alin.(4) Cod penal.

Așa dar, analizând decizia atacată, Colegiul penal lărgit constată că, instanța de apel la examinarea cauzei a respectat prevederile legale relevante, prescrise la art.414 -419 Cod de procedură penală și a pronunțat o hotărâre legală, întemeiată și argumentată, iar temei pentru admiterea recursului ordinar declarat de avocatul O. Televca în numele inculpatului nu sunt prezente și, potrivit legii, se impune respingerea recursului ca inadmisibil, cu menținerea hotărârii atacate.

8. În conformitate cu prevederile art.art.434, 435 alin.(1) pct. 1) Cod de procedură penală, Colegiul penal lărgit al Curții Supreme de Justiție

D E C I D E:

Respinge, ca inadmisibil, recursul ordinar declarat de către avocatul Televca Oleg în numele inculpatului Cioban Vadim, împotriva deciziei Colegiului judiciar al Curții de Apel Cahul din 05 decembrie 2018 în cauza penală în privința lui ***Cioban Vadim***, cu menținerea hotărârii contestate.

Decizia este irevocabilă, pronunțată la 29 august 2019.

Președinte

Vladimir Timofti

Judecători

Anatolie Țurcan

Elena Cobzac

Nadejda Toma

Victor Boico